

[Carl Petersen.]

Jeg synes, det ærede medlem har ret i, at det kun er en brøkdel af de penge, der er anvendt til landbrugsbyggeriet i tiden, mens loven har virket, som er anvendt efter denne lov. Jeg synes næsten, det er en sådan selvfølge, at det ikke havde været nødvendigt at understrege det så stærkt. Derimod synes jeg, der havde været grund for det ærede medlem til at gøre opmærksom på, at disse penge — indtil det øjeblik, da lovens bemærkninger blev udarbejdet, altså 24 mill. kr. — er penge, som er kommet folk til gode, der sandsynligvis ikke kunne løse spørgsmålene på anden måde. Det er dér, realiteten ligger — ja, det ærede medlem ryster på hovedet, men jeg tror, for ikke at sige jeg ved, det er sådan.

Det ærede medlem kritiserer meget stærkt, at man i loven havde skrevet om, hvor store kartoffellagre skulle være o.s.v., og nu opdager man pludselig, at de ikke skal være så store, for nu skal der være gennemgangslagre o.s.v. Ja, det er rigtigt, men er der nogen grund til at kritisere, at man retter begåede fejl? Det er jo det, der sker. Tænk, hvis det var sådan, at det ærede medlem kunne rette alle de fejl, han har begået gennem tiderne, så hurtigt, som her er sket; det ville dog være en velgerning. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at kritisere. Det, som det foreliggende lovforslag tilsigter, er dog kun på grundlag af de erfaringer, man har gjort i lovens virketid, at finde frem til det, vi må anse for fornuftigt og forsvarligt, for at få den bedste lov ud af det. Det er det, vi skal stræbe efter, og ikke andet.

Ølgaard: Jeg har et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen.

Det ærede medlem taler om alle mulige uvedkommende ting, og han hæver det hele op til en højde, som ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre, f. eks. når han kalder mig for socialist. Det var det, der prægede hans tale, og det ærede medlem har jo en naturlig evne til det. Jeg skal imidlertid ikke spille tiden med at følge det ærede medlem på den himmelflugt, han var ude på.

Det ærede medlem tillod sig at tale noget hånende om rigsdagsmænd og rigsdagsmænds forstand i forbindelse med denne lovgivning, og det skal vel underforstås, at det ærede medlem selv er den eneste, der har forstand på disse forhold. Men når man nu har gjort sine erfaringer med en lov i et års tid eller halvandet, er der vel ikke noget unaturligt i, at man retter

fejlene på grundlag af de erfaringer, som man ikke kunne vide noget om i forvejen; det synes vi almindelige rigsdagsmænd er meget fornuftigt. Men det ærede medlem indtog den samme negative holdning til denne lovgivning, som han har indtaget i forhold til de mange andre love, som tiden kræver. Til at kunne sige nej til det hele kræves ikke meget. Der er dog tale om ca. 4.000 landmænd, som foreløbig har brugt loven, og det er vel meget sandsynligt, at om et års tid vil beløbet være omtrent opbrugt.

Denne lovgivning — det vil jeg hævde, og det kan det ærede medlem ikke modbevise — har virket og vil virke produktionsfremmende, direkte omgående. Så snart en svinestald bliver isoleret, ventileret og bragt i orden, kan den pågældende ejer straks iværksætte en bedre og billigere produktion til gavn for ham selv og for samfundet. Men når man siger sådan noget, er man altså socialist.

Løvrigt skal jeg ikke gå videre med det ærede medlem; jeg skal overfor den fristelse, som det kunne være at gå ind i en debat med ham vedrørende forskellige af de ting, han har nævnt, ihukomme det gamle ord om, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad.

Aage Føgh: Den højtærede landbrugsminister sagde, at der ingen grund er til at kritisere administrationen af denne lov. Det er muligt, at det er rigtigt, således som det er lagt tilrette, men jeg tror, administrationen kunne tilrettelægges på et andet grundlag, så man kunne nå bedre resultater. Det, jeg tænker på, er, at hvis loven skal fortsætte ud i fremtiden, hvad jeg håber, så burde bevillingsmyndigheden lægges ud i amterne under den ene eller den anden form, så burde vi indenfor landbrugsorganisationerne stå mere direkte i arbejdet, som angår ikke alene det at låne penge, men også at stille faglig rådgivning til rådighed for de landmænd, som skal gøre brug af loven. Det gælder om, at pengene kan være nær ved spillet, om jeg så må sige, således at landmanden altid har garanti for at kunne købe kontant; derigennem vil han kunne opnå de laveste priser og den bedste udnyttelse af det hele.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen siger, at penge fra staten er altid vanskelige og altid dyre at få fat i. Det ærede medlem ved dog udmærket, at i hvert fald for en lille forenings vedkommende, som vi har haft indenfor det mindre landbrug, nemlig indkøbsforeningen for mindre jordbrugere, der